

Hồi thứ mười chín

Lương Sơn xuất kiếm thiên ma tử
Thanh đảo hô quy phế mộ đồ

Vân Long xa huynh đệ và quần hào đã lâu nên rất nhớ, hơn nữa việc do thám Lương Sơn lại quá khó khăn. Chàng quyết định trở lại Lạc Dương, cùng đồng đạo mưu tính việc đánh Thiên Ma nên vào triều cáo biệt kim thượng. Ngờ đâu, trong buổi chầu sáng, ngài truyền chỉ cho chà phải dẫn đầu đoàn thị vệ xuôi nam, đem bảng sắc phong đến tổng đà Cái Bang. Toán thị vệ của Trương Nhất được cử đi theo Tiêu hầu, lòng rất phấn khởi.

Trước lúc lên đường, chàng ghé phen đà Bắc Kinh, bảo Tất Lôi dùng phương tiện thông tin của bốn bang, báo trước cho bang chủ biết.

Gần tháng sau đã đến Lạc Dương. Suốt trục đường chính xuyên qua thành từ Bắc đến Nam, đệ tử Cái Bang thấy chàng đều sụp xuống vái lạy. Họ biết chính tiểu trưởng lão đã làm rạng rỡ thanh danh bốn bang. Phương pháp truyền tin của Cái Bang đứng đầu thiên hạ, nên bang chúng khắp thành kéo về tổng đà như trẩy hội.

Trước cửa tổng đà đã bày sẵn một hương án, khói trầm nghi ngút. Hạ bang chủ cùng ba vị trưởng lão vẫn mặc bang phục có nhiều mảnh vá nhưng sạch sẽ, chỉnh tề. Các đệ tử cũng vậy.

Bọn thị vệ khiêng từ xe ngựa xuống một tấm bảng gỗ dài bọc nhiều đỏ, đặt xuống hai giá gỗ trước hương án. Vân Long nghiêm nghị nói:

- Xin chư vị anh hùng quỳ xuống tiếp chỉ!

Quần cái đồng sụp xuống chờ nghe. Chàng bắt đầu tuyên đọc:

“Vĩnh lạc thập nhị nguyên niên, phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Cái Bang một lòng trung nghĩa, dù không được hưởng ân vũ lộ của vua cũng vẫn liều mình cứu giá, đem tấm thân huyết nhục ra che chở cho thánh đế. Gương trung dũng ấy đáng lưu hậu thế. Nay trẫm sắc phong cho Cái Bang năm chữ vàng: Trung Dũng Đệ Nhất Bang. Và ân thưởng một vạn lượng vàng

Khâm thủ”

Đọc xong thánh chỉ, chàng lột bỏ lớp nhãn bao quanh bảng, để lộ năm chữ vàng rờn lấp lánh. Quần cái đồng hô to:

- Thánh thượng vạn tuế!

Hai trưởng lão họ Hà và họ Vương đến nâng bảng đem vào khách sảnh cho bọn đệ tử treo trên xà nhà.

Hạ Khánh Dương lúc này đang ôm chặt Vân Long vào lòng, nước mắt long lanh.

Lão thân thiếu bảo:

- Long đệ! Cái Bang được vinh dự này là do công lao của ngươi. Ta vô cùng cao hứng.

Lữ trưởng lão cũng đến xiết vai chàng:

- Từ ngày khai tông lập phái, chưa bao giờ sự nghiệp Cái Bang rạng rỡ đến thế.

Các tửu lâu trong thành Lạc Dương mau chóng cho xe chở rượu ngon và thức ăn đến. Mùi xào nấu xông lên bát ngát. Năm trăm đệ tử trong thành đều được mời ở lại dự tiệc mừng.

Quần cái vui say đến nửa đêm mới chịu thôi. Sáng hôm sau, chàng thưởng cho bọn thị vệ năm trăm lượng bạc và bảo Trương Nhất hồi kinh nhờ Triệu đề đốc tâu với thánh thượng rằng chàng ở lại Lạc Dương bàn bạc, sau đó sẽ đến Sơn Đông để tấn công Lương Sơn.

Đội thị vệ mừng cảm tạ rồi rít, xếp cờ long lên xe rồi lên đường.

Chàng và Ngọc Yến vào trong dùng điểm tâm với quần cái. Đang uống trà thì Tiền Thông vào báo rằng phân đà Sơn Đông đã gửi họa đồ về đến. Hắn dâng lên một cuộc giấy. Hạ lão lập tức tháo lớp giấy dầu bọc ngoài, trải họa đồ ra bàn cho mọi người cùng xem.

Chung quanh Lương Sơn là một vùng ngập nước rộng tám trăm dặm, đầy lau sậy, cỏ lác. Mức nước chỗ sâu, chỗ nông nên thuyền lớn không di chuyển được, muốn ra vào chỉ có cách dùng thuyền nhẹ và bè tre. Rải rác khắp nơi là mấy trăm gò mối, dùng làm nơi tập kích rất tốt. Đường lên núi còn có mấy chục địch lâu để giám sát toàn vùng và bố trí cung thủ.

Mọi người ngao ngán trước hiểm địa kỳ tuyệt này, không biết dùng cách gì để tấn công.

Hạ Khánh Dương thở dài bảo:

- Mười vạn quân nhà Tống còn không vào được Lương Sơn. Lần nào cũng hao binh tổn tướng mà rút lui. Có lẽ phải chờ Yêu Lão hết tuổi thọ chết đi thôi!

Pháp Cái Hà Quyết nói:

- Ba tháng nay, quan quân triều đình phong toả Lương Sơn, không cho tiếp tế lương thực. Nhưng chu vi cứ địa này quá rộng, không thể nào vây kín được, có điều bọn Thiên Ma chẳng muốn đụng chạm đến quan quân nên không xuất hiện đấy thôi. Hơn nữa Thuỷ Bạc rất nhiều tôm cá, chim chóc, khó mà chết đói được.

Ngọc Yến bỗng xen vào :

- Sao chúng ta không phối hợp với quân triều đình?

Vân Long nhìn nương tử cười bảo:

- Chuyện của võ lâm đâu thể để triều đình xen vào. Dù có thắng cũng chẳng vinh dự gì mà còn bị hào kiệt khắp thiên hạ chê cười nữa. Với lại, địa thế vùng thuỷ bạc này không thích hợp cho cả bộ binh và thuỷ binh. Chỉ có bọn cao thủ võ lâm chúng ta mới hy vọng vào được.

Ngọc Yến cố vót vát thêm:

- Còn đại pháo thì sao? Chúng ta đã từng dùng thần lôi để mời đường vào Toả Thiên Sơn Trang.

Hạ lão buồn rầu nói:

- Nhưng làm gì còn Thần Lôi nữa? Cả đời họ Kim chỉ chế được trăm trái đã tặng hết chúng ta rồi còn gì.

Một điệu kế bỗng loé lên trong đầu, Vân Long mừng rỡ khen:

- Hay lắm, cảm tạ nàng đã nhắc nhở ta!

Chàng phấn khởi chỉ chỗ trên họa đồ, phác ra kế hoạch tấn công Lương Sơn Bạc. Quân cái tán thành, quyết định ngày rằm tháng sáu sẽ tề tựu anh hùng các lộ ở Sơn Đông.

*** Vietkiem.com ***

Sơn Đông là đất của nước Lỗ thời Xuân Thu, chiến quốc. Khổng Phu Tử cũng là người huyện Khúc Phụ, tỉnh Sơn Đông.

Chưa đến ngày rằm tháng sáu, hào kiệt bốn phương đã đến đông đủ, tụ tập ở sơn trang rộng rãi gồm phân đà Cái Bang ngoại thành Tế Châu. Tổng số lên đến hơn ngàn người. Quan quân Sơn Đông biết họ là đồng đạo của Hồ Uy Hầu đến đây tiêu diệt bọn loạn đảng ở Lương Sơn nên rất cảm kích. Trong thâm tâm họ vẫn lo sợ chính mình phải dấn thân vào nơi hiểm địa lừng danh đó.

Phu thê Vân Long và quân cái đã đến trước mười ngày để chuẩn bị phương tiện. Hàng trăm chiếc thuyền nhẹ được cất giấu trong doanh trại quân triều đình quanh Lương Sơn.

Phích Lịch bảo chủ Kim Chấn Sơn vốn là chủ nhân của một xưởng chế tạo pháo nổi tiếng ở Lạc Dương, nên đã dễ dàng hoàn tất hai ngàn trái hoả pháo cự mạnh, đủ sức công phá, sát thương tuy không bằng Thần Lôi nhưng cũng đủ làm bọn Thiên Ma mặt mũi nám đen, sặc sụa vì khói, đau đớn da thịt, không cách nào chiến đấu được. Vân Long tin rằng, bọn giáo chúng đã từng bị Thần Lôi làm cho khiếp vía, lần này nghe hoả pháo nổ vang rền ắt sẽ kinh hoàng rối loạn. Sáng ngày mười ba tháng sáu, chàng gắn họa đồ phòng thủ của Lương Sơn lên vách rồi trình bày kế hoạch tấn công với thủ lĩnh các môn phái, bang hội:

- Theo tin tức thu lượm được, giáo đồ Thiên Ma ước chừng độ ngàn người, một số ẩn nấp trên các cồn cỏ quanh chân núi. Mỗi địch lâu đều có bốn cung thủ, năm chục địch lâu vị chi là hai trăm tên. Số còn lại là lực lượng cơ động, dùng thuyền nhẹ luồn lách trong lau sậy để tập kích đối phương và tiếp ứng cho các điểm cố định.

Không loại trừ có cả những giáo đồ tinh thông thủy tính, phục ngầm dưới nước để đánh đắm thuyền địch thủ.

Vũ khí chính của bọn chúng là cung tiễn, vì vậy, tiểu đệ đã mượn của

Vương tổng trấn năm trăm cây cung lớn và hai vạn mũi trường tiễn. Loại cung này chế tạo đặc biệt cho ba quân, sức bắn mạnh và xa. Thiên Ma Giáo không thể nào sánh được. Hơn nữa, hai trăm đệ tử Kiếm Môn đã được toán thân tiến ngoại Môn huấn luyện nên tiễn pháp thần kỳ, hơn hẳn đối phương. Nghĩa là, chúng ta lợi dụng sở trường của mình, từ xa rót hoả pháo lên đầu chúng.

Quần hùng sẽ chia làm ba lực lượng tấn công vào ba hướng.

Mũi chính Nam do bốn phái Võ Đang, Côn Luân, Không Động, Điểm Thương phụ trách, trang bị hai trăm cung nỏ, bảy trăm hoả pháo, và hai trăm tay đao.

Mũi Đông Nam gồm Thiếu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn và Cái Bang, cũng gồm hai trăm cung thủ và hai trăm hào kiệt.

Hai mũi này sử dụng thuyền nhẹ, lợi dụng sức bắn xa của trường cung để rót hoả pháo tấn công các gò nổi và thuyền của Thiên Ma. Không cần tiến nhanh để bảo toàn lực lượng, bước đầu chủ yếu là nghi binh, thu hút sự chú ý của Yêu Lão.

Tháng này gió Nam thổi mạnh, làn khói của hoả pháo sẽ che chắn nhãn quang của bọn cảnh giới trên núi. Thừa lúc đó, tiểu đệ đem theo cao thủ Kiếm Môn và một trăm cung thủ từ mặt Tây âm thầm tiến vào, cho bảy độc vật đi trước mở đường.

Khi nào chư vị thấy trên Lương Sơn có pháp hiệu nổ thì thân tốc đánh thẳng vào. Nhớ chú ý tập trung tiêu diệt các địch lâu.

Trời chưa mưa nhưng trên Thuỷ Bạc, sương mù dày đặc, đầu canh tư chúng ta xuất phát, đến sáng là đã tiếp cận phòng tuyến ngoài cùng.

Nghĩa là mũi chính tây xâm nhập vào sau hai hướng kia một canh giờ, nhưng sẽ vào Lương Sơn trước và đốt pháo hiệu. Để dễ phân biệt bạn thù, chúng ta cột một mảnh vải đỏ nơi tay tả.

Quần hùng bàn bạc, bổ sung tán thành sách lược của Vân Long.

Sáng ngày rằm, thừa lúc sương mù còn bao phủ mặt nước, quần hào theo kế hoạch tiến vào. Anh em thuỷ đạo đã mai phục ở đây ba tháng trời nên nắm rõ đường đi nước bước, hướng dẫn ba đoàn thuyền đi rất nhanh. Hai mũi Nam và Đông Nam sẽ khởi sự trước. Mỗi thuyền gồm năm cung thủ và hai tay chèo. Kim Chấn Sơn là một thiên tài trong nghề hoả dược, hoả pháo của ông thôn dài, không sử dụng ngòi đốt mà là một viên thuốc nổ cực nhạy gắn trên đầu. Chỉ cần chạm mạnh vào người hoặc gỗ đá là phát nổ ngay.

Chu vi Lương Sơn quá rộng, giáo chúng Thiên Ma không thể nào bố trí hết được từ xa. Vì vậy chúng co lại thành một phòng tuyến bán kính chừng hai dặm. Khi sương mù tan hết thì quần hào chỉ cách đối phương một tầm tên.

Bọn cảnh giới trên địch lâu đã phát hiện nên nổ pháo hiệu báo động. Phe bạch đạo liền rót hoả pháo vào các điểm phục kích của Thiên Ma. Tiếng nổ chấn động cả một vùng, chim chóc hoảng loạn bay lên. Khói toả mù mịt, theo gió trôi về hướng Lương Sơn.

Đúng như Vân Long dự đoán, bọn giáo đồ như chim sợ cành cong, nghe tiếng hoả pháo cứ ngỡ Thần Lôi nên kinh tâm táng đờm, đua nhau xuống thuyền con đào tẩu hoặc nhảy xuống nước giong tay chịu trôi. Thực ra, chúng đã quá ngán ngẫm

cuộc sống tù túng thiếu thốn ở Lương Sơn Bạc. Hơn nữa, chúng cũng biết Tiêu Minh Chủ chính là Sở Vô Quy, tính tình nhân hậu, đã mấy lần tha mạng cho bọn giáo đồ. Nếu quy hàng, chắc chắn sẽ bảo toàn được tính mạng.

Cũng có những tên ngoan cố, trung thành với Yêu Lão, chống cự tới cùng, nhưng bị hoả pháo và khói cay bó tay bó chân, cuối cùng cũng bị giết chết.

Thấy tình hình diễn ra thuận lợi một cách bất ngờ, Vân Long cho lực lượng của mình tấn công sớm hơn dự kiến.

Ngọc Yến và Tiểu Linh điều khiển đàn Độc Phong và Phi Thiên Ngô Công đánh phá các điểm phòng ngự ở mặt Tây. Đối phương không cách nào cự lại độc vật liên nhảy xuống nước, bị các cung thủ và hảo hán sông Hoàng Hà tiêu diệt gọn. Tả Phi, Tả Kiếm đẩy mạnh tay chèo dẫn đoàn thuyền tiến lên một cách êm ái.

Đầu giờ Ty, lực lượng của chàng đã đến chân núi phía Tây của Lương Sơn. Hàng trăm cung thủ Thiên Ma núp sau những tảng đá, mô đất và thân cây trên bờ bắn tên xuống như mưa.

Ngoài một tấm tên, bầy độc vật không còn nghe lệnh nữa nên Ngọc Yến phải thu chúng về. Các cung thủ bạch đạo bắt đầu sử dụng hoả pháo. Nhưng vì đối phương có chỗ ẩn thân tốt nên vẫn chống cự quyết liệt. Vân Long nóng ruột, vận thần công hộ thể lao xuống nước bơi vào bờ. Hàng trăm mũi tên lập tức bay đến cản đường nhưng đều vô ích. Chàng sải tay bơi đến như một con kinh ngư, Bọn trong bờ thấy chàng mình đồng da sắt vô cùng hoảng sợ. Còn cách bờ một trượng, chàng tung mình lên lướt đến bọn cung thủ. Chúng liền rút dao chống đỡ nhưng không tên nào chịu nổi nửa chiêu. Tay kiếm, tay chưởng dững mảnh như thiên thân, liên tiếp giết chết liên mươi mấy tên. Bọn giáo đồ thấy đối thủ không sợ đao thương khiếm vía bỏ chạy tán loạn. Phòng tuyến hoàn toàn tan vỡ.

Ngọc Yến cùng mọi người chèo nhanh vào bờ rồi kéo về hướng Tụ Nghĩa Đường, nơi mà Yêu Lão đang trấn giữ.

Độc Cô Thiên chờ lúc đến gần trọng địa liền lấy pháo lệnh trên lưng xuống đốt. Tiếng nổ kinh thiên động địa và một cột khói bốc thẳng lên cao. Quân hào bên ngoài phấn khởi đánh thốc vào, thế như chẻ tre. Bọn giáo đồ rút hết lên bờ cầm cự, dựa vào các địch lâu mà chống đỡ. Nhưng các đại cao thủ như Kiếm Ma, Thanh Kính, Nhất Tâm, Hạ Khánh Dương... đã múa tít vũ khí xông qua làn tên triệt hạ các điểm phòng ngự.

Bọn cung thủ bạch đạo núp sau lưng những tảng đá bắn hoả pháo vào các địch lâu. Giáo chúng lại phải rút lên cao hơn, núp sau bức tường đá bao quanh Tụ Nghĩa Đường bắn xuống. Nhờ vậy, phe Thiên Ma cầm chân được quân hào.

Trong khi đó, Yêu Lão nghe tiếng nổ, biết đối phương đã vào tận cửa, liền bỏ đài chỉ huy trên cao, dẫn Triển Tháo, Lỗ Dung và hơn trăm giáo đồ xuống mặt Tây cự địch.

Thấy Vân Long, lão biết không còn đường thoát, bật cười ghê rợn:

- Hôm nay ta quyết đổi mạng với ngươi.

Nổi xong, lão múa song chưởng xông lên, hai luồng kinh phong ập đến như núi đổ. Vân Long cười nhạt xuất chiêu Từ Hàng Phổ Độ, tiếng va chạm nổ như sấm. **-312-**

Đỡ thêm vài chương nữa, thấy khí huyết nhộn nhạo, chàng biết công lực mình vẫn không bằng đối phương liền rút Vô Cực Kiếm xuất liền tám chiêu liên hoàn, phong toả các tử huyết trước ngực khiến lão ma phải lùi liên mấy bước.

Bên này, Ngọc Yến vùng nhuỷen kiếm đấu với Ngật Tâm Dạ Xoa Lỗ Dung, còn huynh đệ họ Tả thì bám lấy Lãnh Diện Xà Tâm Triển Tháo. Độc Cô Thiên thống lĩnh ba trăm cao thủ đánh với bọn giáo đồ. Thanh hắc kiếm do Vân Long tặng đã làm tăng uy lực của pho Ma Vân Kiếm Pháp. Lưỡi kiếm của gã nhanh như điện chớp và vô cùng sắc bén, chỉ vài chiêu đã chặt gãy mười mấy thanh đao. Gã hứng chí quát vang như sấm, xông vào chém giết, lòng thầm biết ơn đại ca đã tặng cho thần vật.

Hai thanh phong ma đồng côn cũng thả sức tung hoành áp đảo đường kiếm của họ Triển. Mỗi lần đồng côn vùng lên là Triển Tháo phải lùi bước.

Ngật Tâm Dạ Xoa càng đánh càng khiếp sợ, cố vận toàn lực chống đỡ thanh bảo kiếm mềm mại, uyển chuyển như linh xà. Đầu trượng bị chặt gãy dần từng khúc một. Lỗ Dung mặt mũi xấu xí lại tàn ác nên người đời gọi là dạ xoa. Mụ thấy Ngọc Yến xinh đẹp như tiên lòng thêm căm tức, quyết hạ cho được. Nhưng pho Linh Xà Kiếm Pháp lừng danh vũ nội, làm sao mụ đương nổi?

Ngọc Yến biết Lỗ Dung tội ác ngất trời nên chẳng thể tha. Nàng rút lên thánh thốt, đỡ chiêu Linh Xà Phún Vụ, nhuỷen kiếm toả hơi lạnh như sương bao phủ lấy đối thủ. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thủ cấp Ngật Tâm Dạ Xoa lăn lông lốc trên mặt đất.

Thấy đại tẩu đã đắc thủ, Tả Kiếm, Tả Phi hứng khởi, vận thần lực đánh liên mấy chục côn. Thanh kiếm của Triển Tháo liên gãy lìa và đầu lão cũng vỡ tan như một trái dưa.

Yêu Lão thấy hai thủ hạ thân tín thảm tử, nguy cơ đại bại không thể vãn hồi nên chẳng còn muốn sống nữa, xông thẳng vào luồng kiếm quang quyết đổi mạng với đối phương. Vân Long là người cơ cảnh, thấy nhân thần lão lộ hung quang, liền tung mình lên không, xuất thần chiêu Vô Sở Nhị Quy.

Yêu Lão gào lên đau đớn, hay tay bị chặt cụt tận khuỷu, lồng ngực bị xé rách tung. Nhưng chàng cũng trúng liên ba chỉ, máu trào ra khoé miệng. Nếu không có lớp da rắn và thần công hộ thể ắt chàng đã thọ trọng thương.

Thiên Ma Yêu Lão Bộc Cung Dương thấy họ Tiêu chỉ bị thương nhẹ, lão uất ức ngã xuống, đôi mắt mở trừng trừng. Chàng vùng kiếm chặt lấy thủ cấp, chạy bay lên sườn núi, đến trước bức tường đã vận thần công Sư Tử Hống của Phật môn, quát lớn:

- Giáo đồ Thiên Ma hãy quy phục để được toàn mạng. Yêu Lão đã bị ta giết rồi!

Tiếng chàng vang dội khắp cả vùng Thuỷ Bạc. Bọn giáo chúng thấy chiếc đầu lâu có mái tóc dài bạc trắng trong tay chàng, biết là vô vọng, nên nhất loạt buông vũ khí đầu hàng.

Quần hào vui mừng reo hò vang dội. Vân Long bắt bọn tù binh phải đào hố chôn hơn ba trăm xác giáo chúng.

Toàn quân kéo vào Tụ Nghĩa Đường để tham quan và kiểm điểm nhân mã. Chỉ thiệt mất hơn hai chục người và thọ thương gần hai trăm. Các chương môn tẩm tặc khen ngợi minh chủ thần cơ diệu toán nên đại thắng mà không tổn hao nhiều. **313-**

xương máu đồng đạo.

Bang Chủ Cái Bang vuốt râu cười sảng khoái:

- Thật là kỳ tích! Tổng triều đánh phá mấy năm không xong mà chúng ta chỉ nửa ngày đã toàn thắng.

Lão cũng muốn tán dương minh chủ thêm vài câu, nhưng chợt nghĩ chàng là tiểu đệ của mình nên không tiện mở miệng.

Chương môn phái Điểm Thương là Sơn Lôi Kiếm Lâm Thiện Đình cao giọng nói:

- Đại thắng trận này hoàn toàn nhờ vào trí óc và thần công của Tiêu Minh chủ.

Vân Long cười, đưa tay chỉ Phích Lịch bảo chủ:

- Nói cho đúng, công đầu phải thuộc về Kim đại hiệp, hoả pháo đã làm bọn Thiên Ma mất cả dũng khí.

Họ Kim lắc đầu:

- Xin minh chủ đừng quá khiêm tốn. Cả nước có hàng trăm ngàn xưởng pháo, nơi nào cũng có thể làm được. Đâu phải chỉ riêng mình lão phu?

Cười nói một hồi, họ lên thuyền trở ra, đem theo xác đồng đạo và tù binh.

Tổng trấn quân vụ Sơn Đông là Vương Hàng đã biết tin thắng trận, cùng mấy chục võ quan đứng chờ sẵn ở bờ Nam để chúc mừng.

Thực ra, phẩm ngạch của gã không thua gì Hồ Uy Hầu, nhưng chàng là sủng thần của hoàng thượng và có ngọc bài trong tay nên gã vô cùng kiêng sợ.

Khi chàng cùng quần hùng bước lên, gã vòng tay chúc tụng:

- Hầu gia tài trí quán thế, trong nửa ngày đã chiếm được Lương Sơn, tiêu diệt quần ma. Bồn tướng vô cùng khâm phục.

Chàng vòng tay nói lời cảm tạ rồi bảo:

- Có hơn sáu trăm giáo đồ Thiên Ma Giáo bị bắt, nhờ Vương tổng trấn xử lý giùm.

Chàng chợt nhớ đến Ưng Ma, liền bảo Độc Cô Thiên đi hỏi bọn tù binh. Một tên cho biết Ưng Ma hơn tháng trước đã mang theo rất nhiều châu báu đi về phía biển Đông.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Vân Long dẫn quần hào trở lại nơi xuất phát. Sơn trang này của một tri huyện về hưu, con trai lão là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự, nên rất vui lòng cho họ mượn khu rừng rộng quanh trang làm nơi cư trú và hội họp.

Sau trận ác chiến, mọi người đều cảm thấy đói. Và Kim Chung ác Phật Đơn Hy đã không phụ lòng thiếu gia, thương lượng với các chủ hiệu giàu có trong thành Tế Châu góp tiền chiêu đãi quần hùng. Họ vẫn nhớ ơn Hầu gia, diệt trừ Tô Xuyên miễn cho họ phải mất tiền hối lộ hàng tháng, nên vui vẻ nhận lời. Các tử quán, tiệm

ăn cung cấp thức ăn ngon và rượu quý. Hai trăm chiếc bàn ăn phủ vải đỏ bày đầu dưới bóng mát trong vườn.

Đơn lão đích thân vác chiếc bụng phệ, lẳng xẵng chỉ huy đạo quân tiểu nhị. Hàng mấy trăm chiếc thau nước và khăn mới đã chờ sẵn. Các hảo hán chỉ rửa sơ mặt mũi và đôi bàn tay rồi ngồi ngay xuống ghế. Rất nhiều người bị thương phải băng bó nhưng gương mặt họ rạng rỡ, phấn khởi phi thường. Hai mươi sáu người tử nạn đã được ba trại hòm trong thành khâm liệm tử tế, đặt vào cỗ áo quan tốt nhất.

Chương môn ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và các môn đồ được hướng dẫn đến những bàn cơm chay.

Đơn lão với nụ cười tươi cổ hủ trên môi, lớn tiếng thúc giục bọn hầu bàn. Chỉ tàn một nén nhang, rượu thịt, chén đĩa đã đầy đủ. Vân Long biết mọi người cố ý chờ mình nên đứng lên mời:

- Xin chư vị cứ tự nhiên, chính tại hạ cũng đã đói lắm rồi.

Câu nói giản dị, thành thực của mình chủ khiến quần hùng bật cười, mất đi vẻ khách khí. Họ bắt đầu động đũa. Hai trăm vò rượu Trúc Diệp Thanh, Thiệu Hưng, Sơn Tây Phồn tửu... được mở nắp, mùi thơm toả ngát.

Trừ những người chay tịnh, số còn lại đều quý rượu ngon như tính mạng nên rất phấn chấn, suýt xoa.

Hạ Khánh Dương ăn xong hai chén bắt đầu uống rượu. Lão đứng dậy nâng chén, cất giọng sang sảng:

- Chư vị anh hùng, xin rót đầy chén rồi cùng lão phu uống mừng chiến thắng.

Thân phận của lão trên giang hồ rất lớn, lại là lão đại ca của mình chủ nên mọi người đều hưởng ứng.

Kiểm Ma Công Tôn Sứ uống xong, rót thêm chén nữa rồi đứng lên tuyên bố:

- Quân ma đã diệt xong, Kiểm Môn không còn cần thiết nữa. Lão phu xin được cáo thoái, trả đệ tử về cho các phái.

Vân Long vòng tay thưa rằng:

- Công Tôn tiên bối! Ưng Ma đã đem vàng bạc châu báu ra biển Đông. Chắc là để cứu một đại cao thủ cự phách trong lực lượng hùng mạnh nào đó. Mong tiên bối vì võ lâm mà duy trì Kiểm Môn một thời gian nữa. Sau vài tháng, nếu không có động tĩnh gì, thì tiên bối hãy về ẩn dật.

Quần hào đồng thanh khản cầu. Kiểm Ma không từ chối được, đành nhận lời.

Sáng hôm sau, các môn phái chia tay nhau hộ tống quan tài của đệ tử trở về cứ địa lo việc ma chay.

Vân Long, Ngọc Yến và các em quay lại Bắc Kinh, hơn nửa tháng sau, mới đến Đào gia trang. Tả Kiểm lấy cớ cất hành lý, lên ngay vào hậu viện tìm Tiểu Phương. Mặt trời đã lặn, cả gia đình quây quần bên bàn ăn, nói cười vui vẻ.

Tài Thân vuốt râu cười hỏi:

- Quân Ma đã diệt xong, Long nhi định bao giờ sẽ rửa tay gác kiếm?

Nam Cung Sương nhìn ông âu yếm nói:

- Tướng công cũng hiểu rằng Long nhi tuổi mới đôi mươi, không lẽ tìm nơi thâm sơn cùng cốc mà ẩn náu? Chứ nếu còn ở Đào gia trang này thì mỗi khi võ lâm có chuyện, đồng đạo giang hồ lại đến nhờ cậy nhờ, sao có thể phủ tay được. Hơn nữa, Hầu tước phủ cũng sắp xây xong, khó mà dứt áo ra đi. Dù không tham gì chút hư vinh, nhưng nếu giấu mặt mà ra sức giúp một tay cho sơn hà và võ lâm thì cũng là chuyện nên làm.

Vân Long kính cần thưa:

- Mẫu thân dạy chí phải. Chỉ cần trong lòng Long nhi coi danh lợi như phù vân là được rồi.

Chàng lại quay sang Tài Thần cười tinh nghịch nói:

- Lão nhân gia đừng lo, ba đứa nội tôn kia sắp ra đời, chỉ sợ phụ thân không có thì giờ, sức lực mà vui đùa với chúng.

Phạm Phi Vân nghe nhắc đến cháu nội, cao hứng cười khà khà:

- Phải, ta quên mất!

Ba nàng dâu then chín người, cúi mặt nhìn bụng mình.

Tài Thần chợt nhớ lại chuyện cũ:

- Chà! Trước đây ta cứ hứa cử hành một hôn lễ linh đình cho các con. Nhưng nay bụng các con đã lớn, Long nhi lại chưa thể công khai trở lại thân phận cũ.. Phu nhân có cao kiến gì không?

Nam Cung Sương liếc nhìn các nàng dâu rồi dịu dàng hỏi:

- Ý các con thế nào?

Ngọc Yến nhìn ánh mắt ba nàng kia, hiểu ý họ nên cung kính đáp:

- Bẩm A Nương, chúng con đều là giang hồ nhi nữ nên không coi nặng vấn đề nghi lễ huy hoàng hay đạm bạc. Chỉ mong được lão gia và A Nương thương yêu là mãn nguyện lắm rồi.

Phu thê Tài Thần gật đầu hài lòng. Vân Long cười bảo:

- Tứ vị nương tử đừng lo! Phạm thiếu gia không cưới được thì Tiêu minh chủ này sẵn sàng tổ chức một hôn lễ long trọng và đông đảo nhất Bắc Kinh. áo tân nương rất rộng, chẳng ai biết được lũ tiểu quỷ đang nằm trong đó.

Xích Long Quái Y bật cười nhưng lại băng khoăn:

- Chẳng lẽ ta và song thân người lại đến dự như người đứng ư?

Ngoại tổ phụ yên tâm, Long nhi đã có cách. Một tháng nữa Hầu phủ xây xong là chúng ta có thể cử hành đại hỉ. Xin người cứ lựa ngày lành, gửi thiệp mời hào kiệt bốn phương.

Dù không biết diệu kế của chàng nhưng ai cũng vui mừng. Tối đến, các

nàng gạn hỏi nhưng chàng không nói, chỉ bảo họ tự đoán lấy. Tố Tâm, Phi Hà, Thiên Hương mang thai đã bốn tháng nên không được phép kê cận với trượng phu, chỉ vui đùa đến nửa đêm phải trở về phòng riêng, chỉ còn lại mình Ngọc Yến.

Thiên Hương ranh mãnh nói:

- Đại tỷ là người thông minh nên đâu đại gì mang nặng như bọn tiểu muội. Thứ nhất là giữ được thân hình thon thả, thứ hai là luôn được quần quít với tướng công.

Ngọc Yến xấu hổ chụp lấy Thiên Hương mà đánh yêu.

Chờ ba vị phu nhân kia ra khỏi, Vân Long dìu nàng vào giường. Hơn tháng qua mãi bôn ba, chưa gần gũi nhau nên cả hai cùng háo hức. Chàng vuốt ve, ngắm nhìn thân hình thon dài, săn chắc của nàng rồi nói:

- Ta cảm thấy Yến muội hình như không bao giờ vượt qua tuổi đôi mươi, nàng lúc nào cũng trẻ trung xinh đẹp.

Ngọc Yến ngượng ngùng đưa tay mơn man ngực chàng rồi dịu dàng thổ thề:

- Tuổi xuân của chàng và thiếp sẽ qua đi rất chậm. Mặt Phi Thiên Dâm Xà là kỳ bảo của đất trời, thiếp cũng được sư tổ cho uống năm mươi bảy tuổi.

Vân Long vui mừng nhưng không khỏi băn khoăn:

- Như vậy cũng tốt, nhưng chỉ sợ ba nàng kia tủi phận.

Ngọc Yến gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Tướng công chớ lo, tiện thiếp sẽ hoá trang cho nhan sắc già đi theo các em. Họ sẽ không biết đâu.

Đối với nữ nhân, nhan sắc là điều quý giá nhất đời. Vậy mà Ngọc Yến dám vì hạnh phúc của ba vị phu nhân kia che giấu cái đẹp của mình, quả là một bậc kỳ nữ hiếm có. Vân Long thầm khâm phục và yêu thương nàng gấp bội. Chàng khẽ thì thầm:

- Ta rất biết ơn nàng!

Chàng hôn lên đôi môi chín mọng ngọt ngào, họ say đắm hoà vào làm một. Bây giờ chàng đã hiểu vì sao trong bốn nàng, Ngọc Yến là người duy nhất có thể theo chàng đến tận cùng của đêm xuân.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Hôm sau, Vân Long dậy sớm vào cung dự buổi chầu sớm.

Bá quan thấy chàng vắng mặt đã lâu liền xúm lại chào đón hỏi han.

Tin chàng thắng trận Lương Sơn đã bay về đế đô nên quần thần tranh nhau chúc tụng.

Minh Thành Tổ lâm triều, thấy mặt sủng thần, ngài hơn hớn hỏi phán:

- Tiêu hầu đại phá Lương Sơn làm uy phong của Đại Minh rạng rỡ.

Chàng cung kính đáp:

- Cũng nhờ hồng phúc của thánh thượng nên bọn hạ thần dễ dàng thắng lợi.

Hoàng hậu nương nương vẫn áy náy về sức khoẻ của cha già nên nhắc lại lời giao ước cũ:

- Tiêu hầu! Trịnh Khải đã không tìm được hung thủ, vậy mong khanh hãy ra tay giúp ta tìm lại kỳ trân.

Chàng liếc gương mặt tái xanh của họ Trịnh rồi tấu rằng:

- Khởi tấu nương nương, lực lượng thị vệ và bổ đầu không tìm được thì hạ thần cũng đành bó tay. Nhưng xin được dâng lên quốc trượng một trăm hoàn Diên Hương Linh Chi Đan, được dụng thập toàn đại bổ hơn hẳn Thiên Niên Hà Thủ Ô. Chỉ cần mỗi tháng uống một hoàn thì bách bệnh bất xâm, tráng dương ích thọ. Nếu sai lời thần xin chịu tội.

Bá quan nghe nói, nhìn lọ ngọc trong tay chàng với vẻ thèm thuồng.

Chỉ có Vương thừa tướng là chỉ mỉm cười, vì Tài Thần cũng đã tặng ông một lọ y như vậy.

Tô Mỹ Nhân đẹp dạ bảo:

- Ta nào dám nghi ngờ lời nói của Tiêu khanh. Xin thay mặt quốc trượng cảm tạ Hầu gia.

Dương công công bước xuống nhận lấy dâng lên, hoàng hậu mở nắp ra xem thử, thấy mùi thuốc thơm ngào ngạt toả vào mũi làm tinh thần sảng khoái.

Tô Mỹ Nhân chợt hiểu lý do vì sao đột nhiên đức kim thượng trở nên cường tráng lạ thường. Mặt nàng đỏ bừng, lòng thâm đa tạ Tiêu hầu.

Binh bộ thượng thư Chu Lộ bước ra tấu rằng:

- Khởi tấu thánh thượng! Tổng đốc Tuy Viễn vừa cho kỵ mã đem tin hoả tốc về báo rằng Mãn Châu đã cử một phái đoàn thương thuyết, đem lễ vật sang ngoại Mông xin liên kết với vương tử Mông Cổ Gia Luật Sở Hoa. Nếu hai lực lượng này liên kết với nhau, vùng biên thùy phía Bắc sẽ lâm nguy.

Minh đế và bá quan biến sắc. Ngài hỏi quần thần:

- Trước mỗi hiểm hoạ này, chư khanh có cao kiến gì không? Bốn mươi bảy năm nay từ ngày đức Thái Tổ Hoàng Đế đánh đuổi người Mông về bên kia Vạn Lý Trường Thành, họ vẫn một lòng thần phục. Nay bị bọn Mãn Châu xúi giục sanh lòng phản loạn. Trăm thật khó nghĩ.

Chu thượng thư vòng tay bắm:

- Muôn tâu, theo thiên ý của hạ thần, triều đình nên điều trăm vạn quân ra bổ sung cho vững quan ải. Như thế sẽ không còn đáng lo nữa.

Vương thừa tướng là bậc lão thần trì trọng, thở dài than rằng:

- Việc điều binh sẽ làm náo động dân tình. Đó không phải là thượng sách, nhưng chắc không còn cách nào khác.

Bá quan gật gù tán đồng.

Thấy quần thân không ai có ý gì hay hơn, hoàng thượng quay sang hỏi Hồ Uy Hầu:

- Tiêu khanh là bậc tài trí, có cách nào giúp trăm chằng?

Chàng nghiêm nghị khởi tấu:

- Muôn tâu! Động binh là chuyện không nên làm. Theo ý hạ thần, thánh thượng chỉ cần xuống chiếu, sắc phong cho Gia Luật Sở Hoa làm đại hãn toàn xứ Mông Cổ và ân thưởng cho y một vạn lượng vàng. Thần tin rằng y sẽ cảm ân đức của thánh thượng mà suốt đời thần phục.

Thấy kế sách của chàng quá đơn giản, ấu trĩ vì số vàng quá ít, chắc chắn một vương tử giàu có như Sở Hoa sẽ không thèm nhìn đến. Vì vậy, bá quan xôn xao bàn tán.

Minh đến bản khoản, áy náy:

- Khanh là hiệp khách giang hồ nên đâu biết rằng Sở Hoa coi một vạn lượng vàng chỉ như một đồng sắt vụn.

Chàng mỉm cười thưa:

- Nếu lễ vật quá hậu thì tổn thương đến vẻ tôn nghiêm của thiên tử Đại Minh, giả như thánh thượng sợ lễ bạc thì có thể gửi thêm cho y một trăm vò Bách Hoa Tửu.

Lễ bộ thượng thư Tào Sinh nghiêm giọng trách:

- Đây là quân cơ đại sự, Tiêu hầu nên cân ngôn.

Luật triều Minh định rõ rằng hoàng hậu chỉ được dự châu chứ không được quyền lạm bàn quốc sách. Tô Mỹ Nhân cũng biết điều này nên nãy giờ giữ im lặng. Nàng sợ Tiêu hầu thất thổ mà mang tội nên cất tiếng hỏi:

- Tiêu hầu! Khanh có tin chắc rằng kế sách của mình sẽ thành công hay không?

Chàng thản nhiên đáp:

- Nương nương yên tâm, với thần oai của thánh thượng, Sở Hoa chẳng dám không tuân phục.

Dứt lời, chàng vận thân công Vô Tướng Truyền Âm tấu nhỏ vào tai Minh đế và hoàng hậu:

- Xin thánh thượng và nương nương cứ yên tâm. Trước đây hạ thần đã cứu mạng vương tử Mông Cổ. Nếu nhận được thư của hạ thần, y sẽ cắt đứt quan hệ với Mãn Châu.

Minh Thành Tổ không ngờ chàng lại có ân trạng với Sở Hoa nên mừng rỡ phán:

- Hay lắm, Tiêu khanh quả là bậc đại công thần. Trăm chuẩn tấu sách lược của khanh.

Bá quan không ngờ kim thượng lại u mê nghe theo ý kiến thô thiển của Tiêu hầu, lòng họ ngán ngẩm nhưng không dám bàn ra, chỉ chờ xem sự việc thế nào. Nếu lần này thất bại thì họ sẽ khép tội Hồ Uy Hầu.

Tướng ngự sử là người trung liệt, dù ngưỡng mộ tài trí và khí độ của Tiêu hầu, nhưng trong việc này lòng không phục nên sụp xuống dập đầu can gián:

- Khởi tấu thánh thượng! Thần trộm nghĩ, việc bang giao không thể đem thân oai ra mà khuất phục địch quốc được. Nếu Sở Hoa không nhận sắc phong, đuổi sứ giải về sẽ là cái nhục của Đại Minh. Lúc đó có muốn động binh cũng đã trễ mất thời gian gần hai tháng, e không kịp tiếp viện biên thủy.

Minh đế không giận mà lại vui vẻ phán:

- Trẫm biết chư khanh vì an nguy của xã tắc nên đem lòng nghi ngại trước kế sách đơn giản của Tiêu Hầu. Nhưng bên trong còn có điều huyền diệu mà trẫm không thể nói ra. Rồi các khanh sẽ thấy.

Quần thần thấy thánh thượng và nương nương hân hoan một cách bí ẩn, nên không rõ thực hư thế nào mà bàn thêm nên đành im lặng.

Vương thừa tướng thừa biết chàng là dòng dõi Tài Thần, làm việc gì cũng rất cẩn trọng nên không hề phản bác.

Công bộ thượng thư Tân Hoán bước ra tấu trình tiến độ thi công kinh đào

Quý Tây và phủ Hầu tước.

Hoàng thượng nghe xong cười hỏi:

- Này Tiêu hầu, sao khanh lại chọn mảnh đất ở phía nam thành để xây phủ đệ?

- Muôn tâu! Hạ thần vốn là kẻ quen cảnh sơn dã nên rất thích khoảnh rừng phía sau Đào gia trang. Nếu ở gần đấy cặng phần nào khuây khoả nỗi nhớ giang hồ.

Minh đế quay sang hỏi thừa tướng:

- Vương khanh thử hỏi xem Tài Thần Phạm Phi Vân có chịu bán khu rừng ấy không? Trẫm muốn mua để ân thưởng cho Tiêu hầu.

Họ Vương lật đật tâu rằng:

- Khởi tấu thánh thượng! Theo lão thần được biết, đó là sản nghiệp tổ truyền, họ Phạm chẳng bao giờ dám bán.

Vân Long đỡ lời:

- Muôn tâu! Hạ thần đội ơn lòng yêu vì của thánh thượng. Nhưng không nhất thiết phải làm như thế vì quân tử không đoạt sở thích của người. Hơn nữa, sau nhiều lần gặp gỡ, Phạm lão gia thấy hạ thần là láng giềng mới, lại có ý mến rừng cây, nên đã cho phép tùy tiện xuất nhập. Như vậy cũng là đủ lắm rồi.

Các quan dâng thêm một số tấu chương nữa, xử lý xong thì đã qua giờ Ty. Hoàng thượng truyền bãi triều.

Hôm sau, Vân Long viết một phong thư, sai Đốc Cô Thiên cỡi Phong nhĩ, mang theo Vô Cực Kiếm làm tin, kiêm trình ra quan ngoại bái kiến Gia Luật Sở Hoà. Sẵn dịp ghé vào Tiêu gia trang gửi thiệp mời Thiên Xích vào dự lễ thành hôn của chàng.

May thay, vương tử đang ở chơi với họ Tiêu.

Lão đọc thư xong cười bảo:

- Tráng sĩ cứ yên tâm, ta vẫn nhớ lời dặn dò của Tiêu đại hiệp nên không bao giờ gây chiến với Trung Nguyên. Chẳng qua các tù trưởng tham lễ hậu nên ép ta nhận lễ của Mãn Châu. Ta nhận lễ vật nhưng chỉ ỡm ờ, không trả lời dứt khoát. Nay Tiêu đại hiệp đã là sủng ái thần của Minh đế, lẽ đâu ta lại gây khó khăn cho người.

Nói xong, lão viết biểu cảm tạ Minh Thành Tổ, chịu nhận sắc phong và nguyện suốt đời thần phục.

Sở Hoa đóng ấn triện, niêm phong lại, trao cho Độc Cô Thiên rồi nói:

- Tráng sĩ hãy về thưa với Tiêu đại hiệp rằng ta không thể tời đất Mông để dự ngày đại hỷ được, nhưng sẽ gửi lễ vật chúc mừng.

Thiên Xích cười ha hả:

- Thiên đệ cứ về trước, ta sẽ sửa soạn rồi nhập quan ngay.

Chỉ nghỉ ngơi một đêm, Độc Cô Thiên lại lên đường trở về Trung thổ.

Qua khỏi trường thành vài trăm dặm, gặp đoàn xa giá của khâm sứ triều đình. Chàng chặn lại xưng mình là người của Hồ Uy Hầu, cho họ xem qua chiếu biểu của Sở Hoa.

An nấy đều mừng rỡ không còn thấp thỏm, lo lắng nữa. Họ tiếp tục lên đường mang chỉ sắc phong và lễ vật đến Tiêu gia trang cho Vương tử Mông Cổ. Quả nhiên là có một trăm vò Bách Hoa Tửu lâu năm.

Phong nhi là thân mã còn Độc Cô Thiên là Thiết Hán, sức chịu đựng hơn người nên đi về chỉ mất tháng rưỡi.

Dọc đường, gã không hề để ý gì đến phong cảnh, chỉ cố đi cho nhanh để hoàn thành trọng trách mà đại ca đã giao phó.

Từ ngày theo phò tá Vân Long mới cảm thấy đời mình có ý nghĩa, thù sát thê đã trả xong, thanh danh lừng lẫy võ lâm như một kiếm sĩ bạch đạo chân chính chứ chẳng phải đại đạo độc hành.

Độc Cô Thiên thâm nguyện suốt đời suốt kiếp theo bước đại ca, một bậc kỳ nhân trẻ tuổi.

Trong thời gian này, Hầu phủ đã xây xong.

Hầu gia là người khiêm tốn nên đã yêu cầu bộ công trang trí đơn giản và thanh nhã.

Bốn vị phu nhân cùng các nghĩa đệ muội đã dọn sang tân phủ.

Những nữ tỳ, gia đình cũng từ Đào gia trang đem qua.

Dù vậy, ngày ngày, các nàng vẫn lui tới vấn an cha mẹ chồng bằng cách đi qua khu rừng.

Hoàng Nghị đã trở về Cái Bang, nhưng Ngọc Yến là người lo xa nên làm

sẵn một mặt nạ Phạm công tử theo dung mạo của y để phòng khi hữu sự.

Xích Long Quái Y đem Thiên Niên Hà Thủ Ô phối với hàng trăm vị thuốc quý nữa, chế thành bảy viên hoàn được bắt Vân Long uống trong bảy ngày.

Uống xong mỗi hoàn lập tức vận khí trục độc ra ngoài. Cơ thể chàng toát ra những giọt mồ hôi tanh tươi và lớp vảy rắn dần dần bong ra, trả lại làn da trắng trẻo mịn màng.

Tả thị huynh đệ cùng bốn vị phu nhân luôn luôn túc trực bảo vệ, chăm sóc.

Đến ngày thứ bảy, lớp vảy trên mặt tróc sạch, Vân Long hoàn toàn thoát khỏi quái tật. Tả Kiếm buột miệng khen chàng:

Tiểu đệ thấy đại ca dường như còn trẻ đẹp hơn xưa!

Chàng cười bảo:

- Người chẳng cần phải tốn công nịnh hót ta làm gì. Mau cùng Tả Phi về Hồ Đầu Sơn rưới bá mẫu lên Bắc Kinh. Trước là dự lễ cưới của ta, sau là biết mặt vị hôn thê của hai ngốc tử.

Hai chàng họ Tả mừng rỡ vái tạ:

- Bọn tiểu đệ xin tuân lệnh.

*** Vietkiem.com ***

Đệ tử Cái Bang cũng đã được cử đi trao thiệp cưới và rước song thân của Phi Hà, phụ thân Tố Tâm cùng Miêu chúa.

Độc Cô Thiên về đến. Thấy hấn hóc hác, bơ phờ, Vân Long cảm động vỗ vai nói:

- Nhị đệ bạt thiệp trường đồ, mau vào nghỉ ngơi cho khỏe.

Hấn biết chàng thực dạ quan hoài nên cảm động nhưng chỉ lắc đầu rồi trao tấu biểu và thuật lại những lời nhẩn nhủ của Sở Hoa, Thiên Xích.

Chàng mừng rỡ, sáng hôm sau vào cung triều kiến. Đã tám ngày chàng không dự châu nên kim thượng rất nhớ. Ngài phán:

- Tiêu khanh, dù trăm đã đặc cách cho khanh được quyền miễn dự châu nếu bận việc. Nhưng khanh cũng nên nghĩ đến lòng ưu ái của trăm mà thường xuyên lui tới cấm cung để trăm được thấy dung mạo anh tuấn của khanh.

Chàng hổ thẹn quỳ xuống tâu:

- Khởi tấu thánh thượng, hạ thần vì bận lo toan tổ chức hôn lễ nên không đến bái kiến long nhan được.

Minh Thành Tổ ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ khanh và bốn vị phu nhân chưa hề có ngày đại hỉ sao?

Chàng cảm khái đáp:

- Muôn tâu! Bọn hạ thần sống kiếp giang hồ phiêu bạt, có duyên gặp gỡ rồi kết hợp, chưa từng có dịp cho bằng hữu được uống rượu mừng.

Tô Mỹ Nhân tỏ vẻ thương cảm:

- Hôn lễ là ngày trọng đại nhất đời của nữ nhi. Khanh nên tổ chức thật huy hoàng cho các vị phu nhân được thỏa lòng.

Minh đế cười ha hả, tiếp lời:

- ái hậu nói rất phải. Tiêu hầu không nhận bổng lộc triều đình, lấy đâu ra mà đãi đằng quan khách. Trẫm sẽ ban chỉ tứ hấn và tặng khanh một vạn lượng vàng để chi phí cho ngày đại hỉ. Trẫm muốn rằng hôn lễ của Hồ Uy Hầu sẽ trọng thể nhất đế đô.

Tả đô ngự sử Độ Sát Viên Lã Cầm vốn ganh ghét với Tiêu hầu nên rầu rầu rằng:

- Khởi tấu thánh thượng, nguy cơ ở biên thủy còn đang đe dọa. Nếu hôn lễ Hồ Uy Hầu quá xa hoa e không phải lúc.

Tiêu hầu cười mát:

- Lã ngự sử chưa biết tiểu đệ tiến hành như thế nào, sao đã vội kết tội là xa hoa? Đại Minh ta đang lúc cường thịnh, chẳng lẽ chỉ mới nghe được chút biến động ngoài quan ải đã sợ đến nỗi chẳng yên tâm uống chén rượu mừng?

Minh đế đẹp dạ phán:

- Tiêu hầu nói chẳng sai, bảo vệ cương thổ là việc phải lo. Nhưng đừng vì thế mà phải bỏ qua những chuyện đáng làm, còn gì là uy phong của Đại Minh. Tiêu hầu liên thân cứu giá, diệt tham quan, trừ loạn đảng, công lao to lớn mà chưa hề nhận một chút bổng lộc nào của triều đình. Nừu trẫm không nhân dịp này ban thưởng, tuyên dương cho Tiêu hầu thì hoá ra thiên tử là người bạc bẽo, bất nghĩa hay sao?

Lã ngự sử rụng rời chân tay, vội chạy tội:

- Muôn tâu! Thần nào dám đưa thánh thượng vào chỗ bất nghĩa. Chỉ vì quá lo cho xã tắc nên lỡ lời. Mong ơn trên lượng xét.

Tiêu hầu giáng thêm một đòn sấm sét:

- Lã ngự sử! Đâu phải trong triều chỉ có mình ngài biết lo cho xã tắc. Bốn hầu nếu chưa nắm được rằng biên cương đã yên lành thì cũng đâu dám nghĩ đến chuyện riêng!

Dứt lời, chàng bước đến trước bệ rồng quỳ xuống, hai tay dâng sớ của Mông Cổ:

- Khởi tấu thánh thượng, vương tử Mông Cổ là Gia Luật Sở Hoa đã nhờ hạ thần dâng biểu thần phục Minh Triều!

Vì đoàn sứ giả chưa hồi kinh nên bá quan ai nấy đều kinh ngạc.

Dương công công bước xuống nhận tấu chương rồi dâng lên hoàng thượng

ngự lãm.

Đọc xong, long nhan rạng rỡ, ngửa cổ cười khanh khách:

- Hay lắm! Bây giờ chư khanh có trách trẫm u mê sủng ái Tiêu hầu nữa chăng?

Quần thần kinh hoảng đồng sụp xuống tung hô:

- Thánh thượng anh minh thần vũ, bọn hạ thần nào dám nghi ngờ!

Minh đế xua tay miễn lễ:

- Chư khanh hãy bình thân, rồi bàn luận xem phải thưởng công Tiêu hầu thế nào?

Chàng kính cẩn thưa:

- Muôn tâu! Hạ thần thực ra chẳng có công lao gì. Hoàn toàn là do thánh thượng nhân từ, đức độ, uy vũ trấn thiên hạ nên Sở Hoa khâm phục quy thuận.

Minh Thành Tổ thấy chàng không nhận công mà dâng hết vinh quang cho mình, ngài đẹp dạ phán:

- Khanh quả là có khí độ của người quân tử. Trẫm không nỡ ép để khỏi tổn hại đến khí tiết của khanh. Nhưng ngày hôn lễ, trẫm với hoàng hậu sẽ đứng làm chủ hôn.

Vương thừa tướng thầm khen ngợi Vân Long. Còn bá quan là những kẻ lọc lõi quan trường nên đều hiểu rằng, từ đây hoàng thượng lại càng bội phần sủng ái Tiêu hầu. Do vậy, họ tìm cách để thân quen với chàng.

Tối hôm đó, chàng đến phủ viếng thăm bá phụ. Vương lão hài lòng bảo:

- Long nhi quả là tài trí, ta rất khâm phục.

Chàng cười buồn nói:

- Tiểu đệ chỉ muốn giúp đỡ thánh thượng giữ vững sơn hà, đem lại ấm no cho bá tánh chứ chẳng hề vì miếng mồi đỉnh chung. Mong bá phụ tìm cách nói rõ chí hướng của Long nhi cho bá quan liễu giải, để tránh sự ghen ghét vô ích.

Chàng dâng thiệp mời thừa tướng dự hôn lễ và dặn dò:

- Ngày mai, trong buổi chiều, bá phụ cứ làm ra vẻ vô tình tiết lộ cho mọi người biết tin Tiêu hầu đã nhận phu thê Tài Thần làm can gia, can nương. Như vậy, sau này song thân có đứng ra làm lễ cưới cho Long nhi cũng không ai nghi ngờ.

Vương lão nhận lời. Quả nhiên vài ngày sau, quần thần đều bàn tán việc này.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Thấm thoát đã gần đến ngày cử hành hôn lễ. Anh hùng hào kiệt bốn phương dù có nhận thiệp mời hay không, cũng kéo nhau đến dự ngày đại hỷ của mình chủ võ lâm. Hầu tước phủ tuy rất rộng rãi nhưng cũng không chứa nổi mấy ngàn hảo hán, phải để họ sang ở bên Đào gia trang. Đó là chưa kể đến một số khách đang ngủ trọ trong khách điếm. Nhiều người cả đời chưa một lần đến đế đô, nên nhân dịp

này đến sớm vài ngày thưởng ngoạn cảnh vật Bắc Kinh. Sự xuất hiện cùng một lúc mấy ngàn cao thủ hắc bạch không phải chuyện đơn giản.

Lực lượng Cái Bang và Kiếm Môn đã phải rất vất vả để tiếp đãi và giám sát những vị khách không mời mà đến. Giang hồ là nơi ân oán chất chồng, quỷ quyết đa đoan khôn lường. Biết đâu có những kẻ muốn nhận dịp này trả hận, gây náo loạn kinh thành giá họa cho mình chủ. Vì vậy, Kiếm Ma và La trưởng lão đích thân điều mấy trăm nhân thủ bảo vệ an ninh cho cuộc lễ.

Tiêu hâu cũng dự liệu điều này nên đã xin với hoàng thượng truyền lệnh cho cửu môn đề đốc tăng cường phòng vệ cấm cung và vùng phụ cận. Năm ngàn thị vệ luôn túc trực tuần tra, nhưng bọn chúng không hề than vãn vì biết chàng là người rộng rãi, chẳng bao giờ để cho chúng thiệt thòi.

Ngoài phu thê Tài Thần, có lẽ người hạnh phúc nhất là bang chủ Cái Bang Hạ Khánh Dương, lão không con cái nên mọi tình thương dồn hết cho chàng tiểu đệ hào hoa, lỗi lạc. Hơn nữa, chàng không hề phụ lòng lão, đã đem lại vinh quang tốt bụng cho Cái Bang. Cả hai bình diện võ lâm và triều đình. Họ Hạ dẫn các trưởng lão đến sớm hơn ai hết, tự coi mình là người nhà, đứng ra đón tiếp quần hùng, nói cười luôn miệng.

Bốn vị thân gia và Cổ đại nương có mặt ở Đào gia trang, suốt ngày đàm đạo với Tài Thần và Nam Cung Sương.

Giờ đây Tiêu Minh chủ đã là nghĩa tử của Tài Thần thì chuyện liên kết giữa Đào gia trang và Hâu tước phủ là thiên kinh địa nghĩa.

Miêu chúa Độc Thánh và năm động chủ đất Miêu Cương đã được Tiêu hâu đưa vào gặp Minh đế trong buổi tối đầu tiên đến Bắc Kinh. Sau một hồi đàm đạo tương đắc, hoàng thượng nhận ra rằng Miêu chúa là người văn nhã, tài trí và dễ mến. Độc Thánh hứa với Minh đế rằng sẽ giữ cho Miêu Cương mãi mãi là đất của Đại Minh, một lòng thần phục.

Quả đúng như vật, sau này, trong suốt triều đại nhà Minh, Miêu Cương chưa một lần nổi dậy, khắp vùng Vân Quý và Quảng Tây luôn được thanh bình.

Tiêu Thiên Xích cũng đã từ quan ngoại vào đến mang theo bốn con ngựa quý là quà tặng của Sở Hoa cho bốn vị tân nương. So với Ô Truy của Độc Cô Thiên quả là ngang ngửa.

Khắp thành Bắc Kinh, đâu đâu cũng bàn tán về đám cưới của Hồ Uy Hâu. Hàng ngàn khát cái trên đường cũng có vẻ sạch sẽ hơn, nụ cười thoáng hiện trên môi. Chúng tự hào vì Hồ Uy Hâu là minh chủ và chính là trưởng lão Cái Bang.

Các quan lại trong thành và vùng lân cận cũng chạy sốt vó để mua bảo vật quý hiếm mừng ngày đại hỷ của Hâu gia. Kể cả những người không được mời.

Vương thừa tướng muốn bảo toàn thanh danh của Vân Long nên đã nhấn nhủ quần thần rằng Tiêu hâu là người chính trực, liêm khiết, các quan không nên tặng lễ vật quá hậu, nhất là vàng bạc. Nhưng ai cũng sợ kẻ khác hơn mình, nên đều cố sức mua cho được của báu. Đầu giờ Dần ngày mười hai tháng tám, bốn vạn cấm quân được huy động canh gác chặt chẽ đoạn đường từ cấm cung đến Hâu tước phủ và phong tỏa khu vực cửa Nam thành. Triệu đề đốc đích thân đôn đốc thuộc hạ, quyết không để xảy ra sự cố.

Đầu giờ Thìn, xe và kiệu của các quan kéo đến tấp nập. Họ ngạc nhiên khi thấy gần ngàn bàn tiệc được bày trong khoảng rừng râm mát. Thảm cỏ cắt xén đều đặn, có xen những luống hoa đủ màu, trông rất đẹp mắt. Khéo ở chỗ là vùng đất giữa lại cao hơn chung quanh nên mọi người có thể nhìn rõ bàn của hoàng thượng cũng như thân gia hai họ.

Ba đại tử lâu của Tài Thân phụ trách nấu nướng phục vụ. Bốn trăm tiểu nhị và nữ tỳ mặc áo mới màu xanh thoăn thoắt qua lại như những cánh bướm.

Giữa giờ Ty, long xa của đức kim thượng và hoàng hậu đến. Tràng phái do đích thân Phích Lịch bảo chủ Kim Chấn Sơn làm tặng dài năm trượng được treo trước cổng phủ Hầu tước bắt đầu nổ vang. Tiếng nổ dồn dã, vui tươi, đặc biệt là khói pháo không nồng nặc mà lại toả mùi thơm ngan ngát. Không hề có viên nào bị lép. Sau tiếng nổ lớn cuối cùng, một dải lụa vàng tung bay phất phơ trước gió, trên có tám chữ:

"Quốc thái dân an. Bách niên giai lão".

Hoàng thượng và nương nương tấm tắc khen ngợi xảo thuật của người làm pháo. Tài Thân và phu nhân bước đến vén áo quỳ xuống bái kiến. Thấy Phi Vân dung mạo đoan chính, tôn quý phi phàm còn Nam Cung Sương thì bội phần kiêu diễm. Minh đế thâm kinh ngạc tự nhủ:

- "Hai người này tướng mạo thanh tú lạ thường, chẳng trách Tiêu hầu chịu nép mình làm nghĩa tử".

Ngài mỉm cười phán:

- Trẫm vẫn được nghe danh Tài Thân, nay diện kiến mới biết lời đồn đại chẳng sai. Hai khanh giờ đã là phụ mẫu của Tiêu hầu, bất tất phải đa lễ.

Hai người vái tạ, đứng lên thỉnh hoàng thượng và nương nương vào khách sảnh. Cửu trùng quan sát vẻ đẹp thanh nhã của Hầu phủ thâm khen Tiêu hầu là người khí tiết, không chuộng xa hoa. Dù ngài đã truyền chỉ cho bộ công không cần phải giới hạn chi phí, cố xây Hầu phủ cho thật lộng lẫy để xứng đáng với một đại công thần như họ Tiêu. Nhưng khi công trình hoàn tất, nghe báo lại, ngài lắc đầu khi thấy chỉ tốn có ba vạn lượng bạc. Cũng chẳng thấy Tiêu hầu tổ chức tân gia để thu lợi.

Cuối sảnh là một bức tường cao khảm đá hoa Đại Lý màu nâu sậm, có hai hàng chữ nổi bằng vân thạch trắng:

"Sơn hà vinh phú

Chính khí trường tồn."

Dưới chân tường là hai chiếc đại y lót da bạch hổ, một loại thú hiếm vùng quan ngoại. Trước có một kỷ trà thấp bằng gỗ quý. Từ đó ra đến cửa sảnh là hai hàng ghế dựa, mỗi bên chừng năm mươi chiếc. Dù vậy, khoảng trống giữa hai hàng ghế rất rộng.

Hoàng thượng và nương nương an toạ và chủ vị, hai nữ tỳ lập tức dâng trà rồi đứng sang hai bên.

Tài Thân cung kính thưa rằng:

- Khởi tấu thánh thượng, chư vị anh hùng võ lâm muốn được bái kiến,

mong thánh thượng gia ân.

Minh đế phán khởi đáp:

- Từ lâu trăm vẫn muốn diện kiến những bậc hiệp sĩ trong giang hồ. Nay được dịp gặp gỡ, trăm rất vui mừng. Khanh mau mời họ vào đây. Dặn họ bắt tất phải đa lễ.

Tài Thân và Nam Cung Sương bước ra, lát sau dẫn quần hào vào đến. Mỗi người lần lượt đến khấu kiến rồi tự giới thiệu. Kiếm Ma Công Tôn Sữu là người cao niên và có bối phận cao nhất nên đi trước. Lão vòng tay nói:

- Thảo dân là Kiếm Ma Công Tôn Sữu, xin bái kiến thánh thượng và nương nương.

Minh đế cũng biết lão có thân phận rất cao mới được vị trí tiên phong như vậy. Nhưng ngài thấy Kiếm Ma chỉ trạc lục tuần, lại không phải là chương môn một phái, vì vậy ngài tùm tùm cười hỏi:

- Chẳng hay năm nay niên kỷ khanh được bao nhiêu?

Kiếm Ma thản nhiên đáp:

- Muôn tâu! Thảo dân năm nay vừa tròn cử thập.

Minh đế và nương nương sững sờ. Ngài tròn mắt:

- Té ra là người giang hồ có thuật trụ nhan, trăm thật lòng thèm muốn được như khanh.

Kiếm Ma vái tạ, ngồi vào ghế đầu. Tiếp đến là chương môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Cái Bang.

Hạ Khánh Dương hôm nay mặc trường bào màu lam bằng gấm, trên thân có điểm tuyết mấy mảnh vá cho đúng bang quy. Mặt lão hồng hào, rạng rỡ, hàm râu đẹp được chăm chút cẩn thận. Lão hắng giọng rồi báo danh:

- Thảo dân là Mỹ Nhiệm Cái Hạ Khánh Dương, bang chủ Cái Bang xin ra mắt thánh thượng và nương nương.

Minh đế vốn nhớ ơn Tiêu hâu và đệ tử Cái Bang đã cứu mạng mình nên hơn hờ nói:

- Cái Bang trung liệt nổi tiếng từ xưa, nay lại sản sinh ra một đệ tử kỳ tài là Hồ Uy Hâu, công nghiệp lại càng hiển hách.

Hạ lão là người khảng khái, trung thực, không muốn vơ hết vinh quang về phần mình nên nghiêm giọng tấu rằng:

- Muôn tâu! Thực ra, Tiêu minh chủ còn là đệ tử của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nữa. Võ công của Tiêu đệ chính thức là do hai phái này đào luyện. Nhất Tâm thiền sư và Thanh Kính chân nhân là sư huynh của Tiêu hâu.

Hoàng thượng thích thú cười vang:

- Lạ thật, chưa bao giờ có một hiệp khách nào lại cùng lúc làm đệ tử của nhiều môn phái như vậy. Đúng ra, trăm phải sắc phong cho Thiếu Lâm và Võ Đang mới phải đạo.

Ngài thấy quần hào còn rất đông, đang đứng đợi đến lượt mình liền bảo:

- Chư khanh cứ ngồi cả xuống rồi lát nữa đứng tại chỗ mà giới thiệu cũng được.

Mọi người tuân chỉ, vái tạ rồi an tọa. Các tử nữ mau mắn rót trà. Tài Thần và Nam Cung Sương cũng ngồi theo.

Chưởng môn các phái Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương, Côn Luân, Nga My và một số hào kiệt bá chủ một phương như Thiên Xích, Trang Sĩ Thố, Thân Quỷ, Kim Chấn Sơn... tuần tự bái kiến long nhan.

Minh đế thấy họ người nào cũng hiên ngang, anh hùng tốt bụng, trẻ già có đủ lại đều chịu tôn Tiêu hầu làm minh chủ nên thắc mắc:

- Trẫm không hiểu vì sao chư vị lại đều đồng lòng tôn một người trẻ tuổi như Tiêu hầu làm lãnh tụ võ lâm? Chẳng hay họ Tiêu có điểm gì hơn người?

Kiểm Ma về tuổi tác cũng như bối phận đều cao nhất nên đại diện trả lời:

- Muôn tâu! Tiêu minh chủ là đoá kỳ hoa hiếm có. Thiên bẩm võ học xuất chúng, trí tuệ siêu phàm, nhân phẩm đáng mặt quân tử nên toàn võ lâm đều ngưỡng mộ. Nếu không có họ Tiêu đứng ra gánh vác chắc giang hồ đã rơi vào ma kiếp.

Tô nương nương nghe lão tán dương Tiêu hầu, nàng cao hứng hỏi:

- Chẳng lẽ bản lãnh của Tiêu hầu là vô địch thiên hạ rồi sao?

Kiểm Ma nghiêm giọng bảo:

- Bẩm nương nương, trong võ học không ai dám tự hào mình là vô địch, nhưng quả thật hiện nay muốn tìm người đánh thắng được họ Tiêu rất khó.

Minh đế hoan hỉ phán:

- Nay trẫm được Tiêu hầu và chư khanh phò tá thì còn phải lo lắng gì nữa?

Sắp đến giờ lành, Độc Cô Thiên bước vào bái kiến rồi mời mọi người ra dự tiệc.

Bá quan và quần hùng thấy thánh thượng xuất hiện đồng cúi mình vòng tay tung hô:

- Thánh thượng cùng nương nương vạn tuế.

Nghi lễ triều Minh có quy định quan lại và thứ dân gặp long nhan nơi lễ hội ngoài triều không nhất thiết phải quỳ.

Tài Thần và phu nhân hướng dẫn quý khách vào bàn riêng ở khu trung tâm. Hoàng thượng an tọa, mọi người cũng ngồi theo. Khu vực này có mười bàn dành cho đức vạn tuế, các đại thần và thân gia hai họ.

Vòng quanh đó là bàn các quan lại Bắc Kinh. Quần hào ngồi ở vòng ngoài cùng. Nhưng họ là người người võ nghệ cao cường nên tai mắt đều tinh tường, có thể quan sát được từ xa.

Đám cưới này có đến bốn cô dâu nên có đến năm họ. Nhưng chúng ta cứ dùng từ hai họ cho dễ xuôi tai.

Đã đến giờ lành, tiếng pháo lại nổ vang báo hiệu tân lang và tân nương

bước ra nhận lễ tứ hôn. Tiêu hầu hôm nay mặc võ phục màu hồng trông rất anh tuấn. Bốn tân nương mặt phủ the mỏng, lưng thụng trong chiếc áo cưới. Chẳng có mấy người biết rằng ba trong số họ phải chật vật lắm mới che dấu được cái bụng khá to của mình.

Họ đã tế tổ tiên và phụ mẫu xong, giờ chỉ chờ hoàng thượng ban sắc tứ hôn là hoàn tất nghi lễ. Năm người quỳ xuống chiếc chiếu hoa trải trước bàn đức vạn tuế.

Minh đế và hoàng hậu đứng lên, mọi người cũng đứng lên theo. Dương thái giám thánh thốt tuyên đọc chiếu chỉ:

“Vĩnh lạc thập nhị nguyên niên, ba nguyệt, thập nhị nhật. Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Hồ Uy Hầu là bề tôi lương đồng của Đại Minh, văn võ toàn tài, thống lĩnh hào kiệt thiên hạ tiêu diệt ác đồ, loạn đảng đem lại thanh bình cho lê thứ. Lại có công cứu giá, hết lòng phò tá thánh thượng trong chính sự và giữ gìn cương thổ, khiến Đại Minh thêm cường thịnh.

Nay trăm ban chỉ tứ hôn cho Hồ Uy Hầu Tiêu Long Vân và tứ vị phu nhân là Miêu Ngọc Yến, Âu Dương Phi Hà, Bách Lý Thiên Hương, Đông Phương Tố Tâm. Cả bốn nàng đều là chính thất, hưởng hiệu Hầu tước phu nhân.

Trăm cùng hoàng hậu chúc các khanh được bách niên giai lão.

Khâm thủ.”

Vân Long và các nàng đồng thanh tung hô:

- Thánh thượng và nương nương vạn tuế!

Họ lạy ba lạy rồi đứng dậy. Minh đế biết mấy ngàn người đang đợi nên cho Tiêu hầu và tân nương lui ra rồi ngài nâng ao chung rượu phán:

- Hôm nay, trăm là chủ hôn nên thay mặt hai họ và chư vị cận chén, uống mừng cho tân lang và tân nương.

Chờ mọi người uống cạn, Tài Thần mời mọi họ cầm đĩa. Quân hào lúc đầu còn e dè vì sự có mặt của thánh thượng và nương nương, nhưng sau khi đã uống năm sáu chén, bản chất phóng khoáng lại nổi lên, họ cười nói vui vẻ, thay nhau chung cụng chén với tân lang.

May thay, theo tục lệ thì tân nương không cần có mặt, họ lặng lẽ vào trong, tháo ngay những lớp vải nịt bụng, thở phào nhẹ nhõm.

Phi Hà cười bảo:

- Rốt cuộc thì chị em chúng ta cực khổ để một mình đại tẩu hưởng hết. Đêm nay ba người chúng ta đâu có điểm phúc được động phòng hoa chúc.

Ngọc Yến là người rộng lượng lại chí tình chí nghĩa, thực dạ yêu thương ba nữ lang đã cùng mình thờ chung một chồng. Không để cho ai phải buồn tủi, nàng luôn bắt Vân Long phải chiều chuộng, âu yếm họ nhiều hơn. Nhiều đêm chàng về đến phòng nàng thì trời đã gần sáng. Vì vậy, ba vị phu nhân trẻ tuổi kia rất yêu mến nàng. Câu nói này của Phi Hà chỉ là đùa cho vui thôi chứ không hề ganh ghét. Ngọc Yến

cũng hiểu họ từ ngày mang thai tháng thứ ba đến nay, không được kê cận tướng công nên cũng khát khao. Nàng tinh thông y thuật, đã mấy năm trời chăm sóc dân Miêu nên rất có kinh nghiệm, biết rằng điều cấm kỵ của người Hán là không đúng. Các Miêu nữ vẫn ăn nằm với chồng cho đến tháng thứ bảy mà sinh nở vuông tròn, hài nhi khoẻ mạnh.

Nàng tùm tùm cười rồi cùng họ chụm đầu thì thầm. Ba nàng mặt đỏ như gấc chín, thẹn thùng cúi mặt. Tổ Tâm lí nhí nói:

- Tuỳ đại tử an bày, bọn tiểu muội không dám cãi.

Trở lại nơi bày đại yến, chúng ta sẽ thấy những khuôn mặt đỏ bừng vì rượu quý và vì phấn khởi. Hạ Khánh Dương, Độc Cô Thiên dẫn tân lang đi chúc rượu các bàn. Đa số quan khách đều là những hảo hán đã từng cùng chàng vào sinh ra tử. Lại có những người chưa hề quen biết, nhưng ngưỡng mộ hiệp danh mà lặn lội hàng ngàn dặm đường đến chúc mừng. Hỏi sao chàng có thể từ chối được? Vân Long đành phải vận Bát Nhã Vô Tướng Thân Công, đẩy rượu qua lỗ chân lông rồi uống cạn tất cả những chung rượu mới. Vì vậy, chàng đi đến đâu, mùi rượu toả ra bát ngát, chỉ có Kiếm Ma và các đại cao thủ mới nhận ra. Số còn lại trầm trồ khen ngợi tửu lượng tân lang vô địch thiên hạ. Hoi rượu làm ướt áo nên chàng đã mấy lần cáo lỗi vào thay y phục. Bá quan cứ ngỡ chàng muốn khoe áo mới nên đổi liên tục.

Hoàng thượng và nương nương chưa từng được tiếp xúc với giới hào kiệt giang hồ nên vô cùng thích thú quan sát họ ăn uống, nói cười.

Miêu chúa và Kiếm Ma được thánh thượng mời ngồi cùng bàn. Tô nương nương hỏi Độc Thánh:

- Miêu khanh có danh hiệu là Độc Thánh là vì sao vậy?

Miêu chúa mỉm cười đáp:

- Muôn tâu! Sở trường của người Miêu là nuôi dưỡng và sai khiến độc vật như rắn, rít, ong, bò cạp... thần cũng thiện nghề ấy nên được võ lâm tặng cho danh hiệu Độc Thánh.

Minh đế hiếu kỳ bảo:

- Miêu khanh có thể nào trở tài cho chúng ta mở rộng kiến văn chăng?

Vừa lúc Vân Long đi tới. Độc Thánh huýt một tiếng sáo, Kim Tuyến Nhi như mũi tên, rời búi tóc chàng bay vào quán quanh tay lão.

Tô Mỹ Nhân giật mình kinh sợ:

- Lẽ nào sợi dây vàng trên đầu Tiêu hầu lại là một con rắn ư?

Độc Thánh trấn an:

- Xin thánh thượng và nương nương đừng sợ hãi. Kim Tuyến Xà Nhi đã gần trăm tuổi, rất thông minh và là kỳ bảo của đất Miêu Cương. Thần sẽ bảo Xà Nhi biểu diễn một vài tuyệt kỹ.

Ông nói với linh xà:

- Xà nhi, trong khu rừng này có nhiều rắn không?

Lạ thay, con rắn lại biết nghe tiếng người, nó gục gặc đầu rồi rít lên mấy tiếng.

Độc Thánh lại bảo:

- Xà nhi hãy gọi chúng ra đây.

Độc Thánh vận công nói với mọi người.

Một bầy độc xà sắp xuất hiện. Nhưng xin chư vị cứ ngồi yên, chúng đã bị linh xà khống chế, không còn nguy hiểm nữa.

Kim Tuyến Xà Nhi chờ lão dứt lời liền rít lên những tiếng lãnh lút, cao vút như tiếng sáo. Hàng trăm con rắn đủ loại, đủ màu sắc từ trên cây bò xuống hay từ dưới hang chui lên, chúng như bị thôi miên, chậm rãi bò đi qua các bàn tiệc, trèo lên cả bàn chân quan khách, hướng về phía Xà Nhi. Đám hào khách giang hồ sống trên đầu gươm mũi dáo, nên có xá gì một lũ độc xà. Nhưng với các quan thì lại khác, họ run rẩy như cây sậy, nếu không vì có mặt hoàng thượng thì bọn họ đã la hoảng và nhảy tót lên bàn mà ngồi.

Tô Mỹ Nhân kinh hãi, nép sát vào quân vương. Minh đế cũng sợ nhưng không để lộ ra, vỗ về trấn an ái hậu:

- Hậu xem kìa, chúng nằm phục trông rất hiền lành, ngoan ngoãn.

Thấy như vậy cũng đã đủ, Miêu chúa ra lệnh cho linh xà:

- Kim Tuyến Xà, hãy bảo chúng trở về hang.

Linh xà lại rít lên, lũ rắn quay đầu trở lại đường cũ.

Minh đế hỏi lão:

- Sao khanh không diệt trừ lũ độc xà ấy đi?

Miêu chúa cười đáp:

- Muôn tâu! Nhân loại còn có kẻ dữ, người hiền thì loài rắn cũng vậy. Trời đất đã sinh ra chúng lẽ nào ta lại huỷ diệt đi. Độc xà là một loài hữu ích, chúng ăn những con vật có hại như chuột, lại là thần dược chữa được rất nhiều thứ bệnh cho con người. Nọc rắn có thể giết người nhưng cũng có thể cứu người. Thịt rắn rất ngon và bổ dưỡng. Lần này trở lại Miêu Cương, thần sẽ cho sứ giả dâng lên thánh thượng một trăm con hổ xà để ngài dùng thử.

Minh đế nghe đến chuyện ăn thịt rắn bất giác rung mình. Nhưng vẫn phải nhận:

- Khanh đã có lòng thì trẫm không dám chối từ. Nhưng đầu bếp trong triều đâu có ai biết nấu loại thực phẩm này.

Tiêu hầu ứng tiếng:

- Thánh thượng yên tâm, tiện thiếp là thánh nữ đất Miêu Cương, rất giỏi chế biến thịt rắn.

Hạ Khánh Dương lúc này đã say, không dẫn được bèn khoe rằng:

- Muôn tâu thánh thượng, thịt rắn quả là rất ngon nhưng không bằng món đặc sản của Cái Bang.

Tiêu hầu hôn vía lên mây, thò tay giặt áo lão rồi cười khoả lấp:

- Bẩm thánh thượng, món thịt dê mà Hạ bang chủ vừa nói quả là ngon thật, nhưng rất cay nồng, e không hợp khẩu vị đức vạn tuế.

Độc Cô Thiên lẳng lẳng kéo họ Hạ đi nơi khác.

Đã hết giờ Mùi, thánh thượng và nương nương hồi cung, bá quan cũng vậy. Chỉ còn lại Vương thừa tướng là nán lại uống chén rượu mừng với Tài Thần.

Quần hào thấy long nhan và quần thần đã về hết, họ phấn khởi uống thêm, cảnh tượng bội phần náo nhiệt. Cho đến tận nửa đêm, khi ai cũng say mềm mới chịu thôi.

Vân Long không say lắm nhưng cảm thấy mình như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt. Chàng lão đảo bước vào phòng tân nương, chưa kịp nói gì đã bị Ngọc Yến lôi xuống nhà tắm, đẩy vào bồn nước nóng, giúp chàng tắm gội sạch sẽ. Trong lúc thay áo, nàng thở thẽ nói:

- Tướng công nên biết cuộc đời nhi nữ chỉ có một ngày này, chàng cố mà làm tròn phận sự cho bọn thiếp khỏi tủi thân.

Vân Long lúc này đã tỉnh táo nên ngơ ngác hỏi:

- Nhưng ba nàng kia đang mang nặng hài nhi trong bụng, sao ta có thể kê cận được?

Ngọc Yến nghiêm nghị nói:

- Tướng công không tin tưởng vào sở học của thiếp ư? Hàng vạn Miêu nữ vẫn được chồng âu yếm cho đến tháng thứ bảy, mà vẫn chẳng có hại gì cho thai nhi. Ba em đã lâu không được gần chàng, đêm nay lại là đêm động phòng hoa chúc, chàng không thể vì tình phu thê mà an ủi họ sao?

Chàng vốn tin tưởng Ngọc Yến và cũng cảm thấy mình thiếu sót nên đồng ý.

Đến gần sáng, chàng trở về phòng Ngọc Yến, hôn nàng rồi bảo:

- Yến muội lúc nào cũng có lý, cả ba đều rất sung sướng, hạnh phúc khi ta đến. Bây giờ đến lượt chúng ta uống chén giao bôi hợp cẩn.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Đã đến lúc phải lên đường đến nơi phò ước với Dã Mã Mộ Đồ. Đám cưới xong được vài ngày, Vân Long và Ngọc Yến khởi hành.

Hai người đến vùng biển Thanh Đảo Sơn Đông đã là ngày mừng tám tháng chín. Nghỉ ngơi một đêm ở khách điểm, sáng hôm sau họ ra bờ biển đợi chờ. Đây chính là nơi sáu mươi một năm về trước, Đông Doanh Song Thần đã đến khiêu chiến với võ lâm Trung Nguyên.

Đầu giờ Thìn, Dã Mã Mộ Đồ và Sương My Phượng tử đã đến bằng thuyền nhỏ. Họ kéo thuyền lên bãi rồi đứng đối diện địch thủ, chấp tay, cúi đầu thi lễ. Cả hai đều

mặc võ phục màu trắng.

Phu thê Vân Long đáp lễ:

- Nhị vị hãy nghỉ ngơi lấy sức rồi hãy vào trận.

Mộ Đồ lạnh lùng lắc đầu:

- Không cần đâu, hôm nay chỉ có mình ta và các hạ so kiếm. Sương My sư muội đã chờ để ta dưỡng sức, xin bắt đầu ngay.

Vân Long cười mát, chậm rãi rút Vô Cực Kiếm thủ thế, Mộ Đồ cũng vậy.

Chàng biết đối phương sau một năm đã có nhiều tiến bộ, nhưng không biết đến mức nào? Chỉ thấy sát khí từ lưỡi trường kiếm và bản thân Mộ Đồ tỏa ra giàn giụa.

Chàng không dám coi thường vội quán chú công lực vào thân kiếm chờ đợi. Cảm giác mèn tài địch thủ khiến chàng không xuất ngay chiêu Vô Sở Nhị Quy, chỉ thần nhiên định thần chờ Mộ Đồ động thủ trước. Sở học nội công của chàng thuộc Thiên Môn nên định lực vững như núi Thái, mức độ trầm tĩnh khó ai bì kịp.

Nhưng Mộ Đồ bây giờ đã khác xưa, hấn cũng thủ kiếm lặng lẽ chờ cơ hội. Gió biển lồng lộng thổi bay vạt áo hai người. Ngọc Yến và Sương My Phượng Tử hồi hộp đến nỗi mồ hôi ướt đầm bàn tay cũng chẳng hay.

Họ như bốn pho tượng đá đứng im lìm trên bãi biển, đến nỗi lũ hải điều không còn sợ hãi nữa. Đột nhiên, một con bay đến đảo quanh đầu Vân Long như muốn tìm chỗ đậu. Khi nó vừa bay ngang, che lấp thị tuyến của chàng thì Mộ Đồ đã không bỏ lỡ thời cơ, xuất chiêu Tuyết Tung Nhất Điểm Hồng nương theo kiếm quang xô đến. Chiêu này vô cùng bá đạo, gồm một trăm mười lăm thế thức, đích nhắm cuối cùng là trái tim địch thủ.

Vân Long biết mình đã mất một tiên cơ, không dám chậm trễ tung người lên không. Nội lực chàng giờ đây vô cùng thâm hậu nên chỉ một cái nhún chân đã bốc cao hơn mười trượng, thoát khỏi tầm sát thương của kiếm chiêu. Song Thần biết kinh công của người Trung Hoa rất cao siêu nên đã dự liệu trường hợp này. Chiêu thứ hai là Kiếm Thông Tảo Vân dệt một màn lưới kiếm đuổi theo chụp lấy hạ bàn đối phương.

Nhưng từ trên cao, chàng đã lộn người xuất chiêu Vô Cực Chuyển Luân, như một bánh xe bằng thép sa thẳng vào kiếm ảnh của đối phương. Tiếng sắt thép chạm nhau rền rĩ, chàng nghe thân kiếm chấn động mạnh, biết nội lực của Mộ Đồ còn cao hơn mình. Hai người dọi ra cách nhau năm trượng. Qua lần chạm kiếm vừa rồi, kiếm sĩ Đông Danh đã đánh giá được công lực đối phương nên nhếch mép cười nhạt.

Vân Long thắc mắc, không hiểu Mộ Đồ đã rèn luyện thế nào mà chỉ sau một năm, nội lực đã tăng tiến một cách đáng kể như vậy. Lần này, không chờ đợi nữa, chàng xuất ngay chiêu Vô Cực Quang Minh. Một vòng kiếm quang như đám mây sáng rực, nâng chàng bay lên, phủ xuống đầu địch thủ. Mộ Đồ lập tức ra chiêu Ba Trung Xạ Nhật, người già lão đảo, chập chờn như thuyền con trong sóng dữ rồi rung mình lên đâm thẳng vào tâm vòng tròn Vô Cực.

Tiếng thét ngân dài như vô tận, hai bóng người tách ra. Thân áo trước Mộ Đồ bị mười tám nhát kiếm rạch nát, nhưng chỉ là những vết thương ngoài da. Còn ngực

trái Vân Long bị mũi kiếm đâm vào, nếu không nhờ thân công hộ thể ắt đã trọng thương.

Nhìn vết máu loang dần trên ngực áo lam bào của đối phương, Mộ Đồ tỏ vẻ tiếc nuối. Đôi mắt gã toả hàn quang quyết thắng trong chiêu tối hậu.

Vân Long thở dài, biết không còn có thể nương tay, chuẩn bị xuất chiêu Vô Sở Nhị Quy. Mộ Đồ quát vang như sấm, Vung kiếm đánh chiêu Nhật Nguyệt Tương Song. Kiếm khí vun vút xé rách không gian, xô đến như cơn bão. Nhưng hắn không ngờ chàng còn một chiêu sát thủ khoáng cổ tuyệt kim, hơn hẵn Vô Cực Tam Kiếm. Kiếm kinh của chàng mềm mại như nước, bao la như biển, nuốt chửng lấy đường kiếm của y. Mộ Đồ nghe lưỡi kiếm nặng nề nhe mái chẹp trong tay một người kiệt sức trước những cơn sóng lớn.

Tiếng thép ngân lên rồi ngưng bật. Hai nữ lang định thần nhìn lại. Ngọc Yến vui mừng khôn xiết khi thấy trượng phu vẫn bình yên. Nàng bay đến xem xét trước sau, khoé thủ ba trào ra những giọt lệ hân hoan. Bên kia, Mộ Đồ toàn thân đầm máu, cánh tay hữu đã bị chặt cụt đến sát vai, một vết kiếm cắt dài từ chân tóc đến cằm, cắt ngang sống mũi.

Sương My định băng bó thì bị hắn gạt tay ra. Mộ Đồ quỳ xuống, hướng ra biển Đông nói bằng tiếng Đông Đảo, như cáo lỗi với ai. Xong xuôi, hắn đứng dậy điểm huyết chỉ huyết rồi trầm giọng nói:

- Ta thật lòng khâm phục kiếm thuật của các hạ. Xin hẹn mười năm sau gặp lại.

Vân Long nghiêm sắc mặt bảo:

- Các hạ có cốt cách anh hùng của một kiếm sĩ. Nhưng rất tiếc lòng hiếu thắng của Song Thần đã đưa các hạ vào mê lộ. Người học kiếm mà không có được cái tâm trong sáng sẽ khó lòng bước vào kiếm đạo. Nếu các hạ liễu ngộ được điều này thì may ra mới thắng được. Xin cáo biệt.

Dứt lời, chàng và nương tử quay người đi thẳng, không hề ngoảnh lại. Hai người về khách điểm lấy ngựa và hành lý, lên đường hồi kinh.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***